

Η γενιά τῆς ἀδιαφορίας

Δημοσιεύτηκε στις Σάββατο, 16 Ιανουαρίου 2016 21:11 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Διδάκτωρ Θεολογίας – Πτυχιούχος Φιλοσοφία

Ἅ ὁ τίτλος τῆς ἀπομηνῆς μας ὀμιλίας εἶναι παρμένος ἀπὸ τὸν δεῦτερο τόμο τῶν Λόγων τοῦ Ἁγίου Παΐσιου, μὲ τίτλο Πνευματικὴ Ἀφύπνιση (σσ. 20 κ.έ.), ποῦ ἐξέδωσε τὸ 1999 τὸ γυναικεῖο μοναστήρι τῆς Σουρωτῆς, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου.

Στὸ βιβλίο αὐτό, ἤδη πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, ὀμιλεῖ ὁ Ἅγιος γιὰ τὸ «γενικὸ ρεμπελιό» καὶ τὴν «προσπάθεια νὰ τὰ γκρεμίσουν ὅλα»!

Ἀφορμὴ πήραμε καὶ ἀπὸ συνθήματα τοῦ τύπου «Ἑλλάδα ψόφα, νὰ ζήσουμε ἐμεῖς», γραμμένα τὸν τελευταῖο χρόνο σὲ τοίχους τῆς Ἀθῆνας καὶ ὑπογραφόμενα ἀπὸ τὴν Antifa (εἶναι ὁ χώρος τῶν λεγομένων ἀναρχοαυτόνομων).

Παραδείγματα ἀδιαφορίας θὰ μπορούσε νὰ δώσει κάποιος πολλὰ καὶ σίγουρα ὄλοι μας γνωρίζουμε. Ὁ ἅγιος Παῖσιος ἀναφέρει ὅτι φιλόλογος ἀπὸ τὴ Χαλκιδικὴ δὲν ἤξερε τί εἶναι τὸ Ἅγιον Ὅρος! Φίλος γιατρός χειρουργὸς ἐπαρχιακοῦ νοσοκομείου μοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν εἰδικευμένων ποῦ πέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ δὲν εἶχαν κανένα ἐνδιαιφέρον νὰ μάθουν χειρουργικὴ. «Ὅλη μέρα μὲ ἓνα καφέ στὸ χέρι», μοῦ ἔλεγε ὁ γιατρός, φανερά ἀπαισιόδοξος γιὰ τὸ ποῦ πάει αὐτὸς ὁ τόπος.

Τὸ φαινόμενο, φυσικά, δὲν εἶναι μόνον ἑλληνικό. Ἡ Γαλλίδα φιλόλογος Νατάσα Πολονύ, ποῦ ἔγραψε ἓνα σπουδαῖο βιβλίο μὲ τίτλο «Τὰ χαμένα παιδιὰ μας» (ἐκδ. Πόλις 2004— θὰ ἀναφερθοῦμε ξανά καὶ ξανά στὸ βιβλίο αὐτό) ἀναφέρει παραδείγματα ἀπὸ τὴ Γαλλία. Νέα παιδιὰ, χωρὶς κανένα ἐνδιαιφέρον γιὰ τὸ παραμικρό. Νέα παιδιὰ, ποῦ προσλαμβάνονται σὲ μιά ἐργασία καὶ τὴν παρατοῦν μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, χωρὶς νὰ κάνουν οὔτε ἓνα τηλεφώνημα στὸν ἐργοδότη τους. (βλ. Πολονύ, σσ. 61, 62).

Ἄς καταπαστοῦμε λοιπὸν μὲ τὸ θέμα μας, μὲ τὴ γενιά τῆς ἀδιαφορίας, ἢ —ἂν θέλετε— μὲ τὴν κοινωνία τῆς ἀδιαφορίας.

Προσεγγίζοντας πνευματικά τὸ θέμα θὰ μπορούσαμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἀδιαφορία ὡς **ἀ-κηδία** (α στερητικὸ καὶ κηδός, ἐξ οὗ καὶ κηδεῖα, ποῦ σημαίνει κυριολεκτικῶς φροντίδα).

Ἄκηδία, ὡς γνωστὸν, σύμφωνα μὲ τίς ἀναλύσεις ποῦ κάνουν οἱ ἅγιοι μας, σημαίνει πρῶτα-πρῶτα ἀδιαφορία γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης ἀφιερώνει τὸν 8ο λόγο τῆς Κλίμακός του στὴν ἀκηδία, ἡ ὁποία ναρκώνει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ὁδηγεῖ σιγά-σιγά στὸν πνευματικὸ θάνατο.

Ἐπὶ αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἡ καλὴ ἀδιαφορία, ὅπως τὴν ὀνομάζει πάλι ὁ ἅγιος Παῖσιος, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι κάτι ἄλλο, εἶναι τὸ νὰ μὴν παίρνει ἓνας εὐαίσθητος ἄνθρωπος «τοῖς μετρητοῖς» τὰ πάντα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φεθίρειται ἐσωτερικά.

Θὰ προσπαθῆσω νὰ σᾶς δείξω ὅτι ἡ δημιουργία τῆς «γενιᾶς τῆς ἀδιαφορίας» **δὲν συνέβη τυχαῖα**, ὡς ἓνα ἀτύχημα, κάτι ποῦ δὲν πῆγε καλά, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μέρος μιᾶς γενικότερης στόχευσης γιὰ διάλυση καὶ ξεχαρβάλωμα τῶν πάντων, ὥστε μετὰ νὰ ἔλθει ἡ λύση: ἡ τάξη ἀπὸ τὸ χάος (Ordo ad chaos), ὅπως λένε οἱ ἰλλουμινάτι, ποῦ παίζουν κεντρικὸ ρόλο στὴ λεγομένη Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Τί θέλουν (στρατηγικὸς στόχος)

Γιὰ νὰ καταλάβουμε ὅσα σήματα συμβαίνουν στὴν πατριδα μας καὶ στὸν κόσμο, στὴν ἐκπαίδευση, στὴν κοινωνία, παντοῦ, πρέπει νὰ ἔχουμε ἓνα **κλειδί** γιὰ τὴν κατανόηση αὐτῆ. Ἔτσι θὰ μπορούμε νὰ συνδέουμε καὶ πράγματα φαινομενικῶς ἀσύνδετα μεταξύ τους καὶ νὰ βρισκουμε τὸ κρυμμένο νόημα πολλῶν ἀπὸ τὰ σημερινὰ δρώμενα.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέσουμε ὅτι μαίνεται ἓνας πόλεμος καὶ ἀόρατος (πνευματικὸς) καὶ ὄρατος (σὲ ἐπίπεδο πολιτικῶν, οικονομικῶν καὶ κοινωνικῶν μέτρων, ἀλλαγῶν, ἀνατροπῶν, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶν ἐπεμβάσεων) μὲ στρατηγικὸ στόχο τὴν ἔλευση τῆς διαβόητης Νέας Τάξεως Πραγμάτων τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς, μέσω τοῦ ὁδοστρωτήρα τῆς Παγκοσμιοποίησης. **Ὁ τελικὸς στόχος** εἶναι ἓνας κόσμος μὲ ἓναν παγκόσμιο κυβερνήτη, τὸ παλαιὸ δηλαδὴ σχέδιο τῶν μυστικῶν ἑταιριῶν, τύπου μασονίας, θεοσοφίας, ἰλλουμινάτων (πεφωτισμένων) κ.ἄ. Ὁμνηθεῖτε τίς ἀναφορὰς τῶν παγκοσμιοποιητῶν τύπου Σόρος ἢ Μπίλ Γκέιτς ἢ τοῦ δικοῦ μας Γιωργάκη Παπανδρέου γιὰ τὴν ἀνάγκη «παγκόσμιας διακυβέρνησης» (=κυβέρνησης), γιὰ νὰ λύσει τὰ παγκόσμια προβλήματα.

Πῶς προωθοῦν τὸν στόχο (τακτικὴ)

Ἄς ἔλθουμε λοιπὸν νὰ δοῦμε πῶς κάποιοι ἐργάστηκαν καὶ ἐργάζονται συστηματικὰ γιὰ τὴ δημιουργία τῆς «γενιᾶς τῆς ἀδιαφορίας».

Πῶς διαλύουν τὴ νεολαία κυρίως, ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν κοινωνία.

1. Ναρκωτικά

Τὰ ναρκωτικὰ σκοτώνουν τὴ νεολαία μας. Δὲν θὰ ἐπιμείνουμε σ' αὐτὸ τὸ θέμα, γιατί εἶναι τόσο γνωστὸ, ὥστε δὲν χρειάζεται ξεχωριστὴ ἀνάλυση.

2. Διαφθορά

Σημαντικὸ ἐργαλεῖο γιὰ τὴ διάλυση εἶναι ἡ ἐξώθηση τῶν νέων μας στὴ διαφθορά, τόσο μὲ τὴν στενὴ ὅσο καὶ μὲ τὴν εὐρεία ἔννοια τοῦ ὄρου.

Σήμερα τὸ ἴδιο τὸ σχολεῖο καὶ ἡ πολιτεία εἶναι οἱ μεγαλύτεροι προαγωγοὶ τῶν παιδιῶν μας στὴν ἀνθηκτικότητα.

Ἄς θυμηθοῦμε αὐτὰ ποῦ διδάσκονται στὸ σχολεῖο στὰ «Βιβλία Γλώσσας», ὅπως π.χ. τὸ ἀφήγημα «Ὁσάκις», ὅπου ὁ Σάκης, ὁ 25χρονος ὑδραυλικός, εἶναι ὁ νεαρός μὲ τὸν ὁποῖο «βγαίνει» μιά 15χρονη μαθήτρια, πρᾶγμα ποῦ τὸ ξέρε ὅλη ἡ τάξη, γι' αὐτὸ καὶ γίνεται πανζουρλισμός, ὅταν ὁ καθηγητὴς τοὺς διδάσκει τὸ ἐπίρημα ὁσάκις. (βλ. «Τετράδιο Ἐργασιῶν» Α' Γυμνασίου, σ. 16).

3. Διάλυση μέσω τῆς πολυπολιτισμικότητας, πολυφυλετικότητας καὶ πολυθρησκευτικότητας.

Ἐπειδὴ κανένας ἐλεύθερος ἄνθρωπος δὲν θὰ ἤθελε νὰ ζήσει σὲ μιά, «κοινωνία» (κοινωνία ἐντὸς εἰσαγωγικῶν) τύπου Big Brother (βλ. «1984» τοῦ Τζωρτζ Ὁργουελ), γι' αὐτὸ ὁ στόχος εἶναι **νὰ διαλυθοῦν οἱ κοινωνίες**.

Πῶς θὰ γίνει αὐτό; Μέσω τῆς πολυπολιτισμικότητας, πολυφυλετικότητας καὶ πολυθρησκευτικότητας.

Αὐτὲς οἱ ἐπίμονες στοχεύσεις τῆς μετάλλαξης τῶν κοινωνιῶν δημιουργοῦν γκετοποιήσεις καὶ διαλύουν τὸν κοινωνικὸ ἴσθμ. Πάρτε τὸ παράδειγμα τῶν σημερινῶν εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν καὶ κυρίως τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῶν γκετοποιημένων

προαστίων του.

Τά τραγικά γεγονότα τῆς 13ης Νοεμβρίου 2015 στό Παρίσι θά πρέπει νά ἀνοίξουν τά μάτια ὄσων θέλουν νά βλέπουν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ multi culti (πολυ-πολιτισμική) ἐκπαίδευση εἶναι στίς **προτεραιότητες** τοῦ «νέου σχολείου», πού παράγει τῆ «γενιά τῆς ἀδιαφορίας».

Ἔτσι, λοιπόν, ὁ στόχος τῆς Νέας Τάξης εἶναι ἡ δημιουργία **ἄ-ρίζων** ἀνθρώπων μέσα σέ μία διαλυμένη κοινωνία. Ἀπρόσωπων καί ἀνέστιων ἀνθρώπων σέ μία ἀπρόσωπη κοινωνία, ὅπου θά κυριαρχεῖ ὁ φόβος (βλ. ἀνθηση τρομοκρατίας), μέ στόχο νά ἐκχωρήσουμε τήν προσωπική, πολιτική καί ἐθνική ἐλευθερία μας, γιά νά ἐξασφαλίσουμε τάχα ἀσφάλεια. Ὅποιοι ὄμως θυσιάζει τήν ἐλευθερία γιά χάρη τῆς ἀσφάλειας, δέν ἀπολαμβάνει οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο οὔτε καί εἶναι ἄξιος γι' αὐτά, λόγῳ τῆς δουλοφροσύνης του!

Ἡ γενιά, πράγματι, τῆς ἀδιαφορίας ὠθεῖται ἐπίμονα νά ζεῖ τό «ἐδῶ καί τώρα» χωρίς ἀναφορά στό χθές (Ἱστορία, ρίζες) οὔτε στό αὔριο (ἐπιθυμία γιά ζωή, ἄξιος, ἰδανικά, στόχους ὑψηλούς γιά τό μέλλον). Τό μήνυμα, πού περνοῦν οἱ «ἰνστρούχτορες» τῆς Νέας Τάξης, εἶναι τό **carpe diem** (=ἄδραξε τή στιγμή, ζῆσε τό τώρα) ἐξ οὗ καί ἡ «εὐχή» «νά περνάτε καλά» (στόχος ζωῆς γιά τό 95% τῆς σημερινῆς νεολαίας στή Γαλλία, σύμφωνα μέ ἔρευνα πού μνημονεύει ἡ Πολονύ.)

4. Σύγχρονος μηδενισμός

Ὅλη αὐτή ἡ κοινωνική παθολογία, πού εἶναι βαθύτατα πνευματική, μᾶς ὀδηγεῖ στό φαινόμενο τοῦ κυρίαρχου **σύγχρονου μηδενισμού**, ὁ ὁποῖος ἐπίσης εἶναι κλειδί κατανοήσεως τῆς καταστάσεως, ὅπως διαμορφώνεται στόν κόσμο μας. Εἶναι αὐτό πού λέγει ὁ Θεόδωρος Ζιάκας στό βιβλίο του «Ὁ σύγχρονος μηδενισμός» «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα».

Τό φαινόμενο τοῦ μηδενισμού ἀναλύει θαυμάσια καί ὀρθοδοξότατα στό ὁμώνυμο βιβλίο του (ἐκδ. Μυριόβιβλος) ὁ μακαριστός π. Σεραφεῖμ Ρόουζ.

Ἔχουν προηγηθεῖ, φυσικά, οἱ σπουδαῖες ἀναλύσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἀθέου οὐμανισμοῦ, πού ἔκαναν οἱ Σέρβοι ἅγιοι Ἰουστίνος Πόποβιτς καί Νικόλαος Βελιμίροβιτς.

Ὁ ἄθεος οὐμανισμός τοῦ ὑπερήφανου εὐρωπαίου ἀνθρώπου ὀδήγησε στόν μηδενισμό, πού περιγράφει ὁ Νίτσε, καί ἀπό ἐκεῖ στόν «μηδενισμό τῆς καταστροφῆς» καί στόν σύγχρονο μηδενισμό τοῦ «Ναί σέ ὅλα μέσα στό τίποτα».

Θυμίζω τά λόγια τοῦ Νίτσε ἀπό τό βιβλίο του «Ἡ χαροῦμενη γνῶση», λόγια πού βάζει ὁ Νίτσε στό στόμα ἑνός τρελλοῦ: «Τόν σκοτώσαμε (τόν Θεό), ἐσύ καί ἐγώ. Εἴμαστε ὄλοι δολοφόνοι του! Ὅμως πῶς τό κάναμε; Πῶς μπορέσαμε νά πιοῦμε τή θάλασσα; Ποιός μᾶς ἔδωσε τό σφουγγάρι νά σβήσουμε ὄλον τόν ὀρίζοντα; Τί κάναμε, ὅταν ἀπομακρύναμε αὐτήν τή γῆ ἀπό τόν ἥλιο της; Πρὸς τά πού κατευθύνεται τώρα; Ποιά ἡ δική μας κατεύθυνση κίνησης; Μακριά ἀπό ὄλους τούς ἥλιους; Μήπως παραπαίουμε διαρκῶς; Μπροστά, πίσω, πλαγίως, πρὸς ὄλες τίς κατευθύνσεις; Ὑπάρχει ἀκόμη πᾶνω καί κάτω; Μήπως πλανώμαστε μέσα στό ἀτελειώτο μηδέν; Μήπως τό κενό δέν ἀναπνέει πᾶνω μας; Δέν ἔγινε πιά κρῦο; Μήπως ἡ νύχτα δέν ἔρχεται πιά διαρκῶς, ὀλοένα καί σκοτεινότερη;»

Σημειωτέον ὅτι **μηδενισμός σημαίνει** ἐν τέλει **δτι δέν ὑπάρχει (ἀπόλυτη) Ἀλήθεια**. ἼΑρα ὄλα εἶναι σχετικά. Ἐξ οὗ καί τό κυρίαρχο ἐπίσης στήν ἐποχή μας ρεῦμα τοῦ **συγκρητισμοῦ** (κομμάτι καί αὐτό τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς).

ἼΑρα, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἀλήθεια, λέγει ὁ Νίτσε, ὄλα ἐπιτρέπονται. Ἦν γιά νά τό ποῦμε μέ τά λόγια τοῦ ἀζεπέραστου Ντοστογιέφσκυ «ἼΑν δέν ὑπάρχει Θεός, ὄλα ἐπιτρέπονται». Ἀπό ἐδῶ ξεκινᾷ **ὁ μηδενισμός τῆς καταστροφῆς**.

Ὅπως κάθε σκαλοπάτι στοῦ κακοῦ τῆ σκάλα μᾶς πηγαίνει καί πιά κάτω στό σκοτάδι, ἔτσι πλέον ἕνα τμῆμα τῆς «γενιάς τῆς ἀδιαφορίας», ἀναθρεμμένο μέ τό πνεῦμα τοῦ «Ναί σέ ὄλα μέσα στό τίποτα», μέ τό ὁποῖο πνεῦμα ἀνέθρεψε τά παιδιά της ἡ «γενιά τοῦ Πολυτεχνείου», ἔφθασε **ἀπό τήν ἀδιαφορία στό μίσος** γιά ὄλους καί γιά ὄλα. Ἔφθασε στόν «μηδενισμό τῆς καταστροφῆς», πού προαναφέραμε. Ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ἦταν ὁ Δεκέμβρης τοῦ 2008, ὅποτε κήκε ἡ μισή Ἀθήνα (καί ὄχι μόνον αὐτή). Τό «πνεῦμα» αὐτό ἐκφράζουν συνθήματα τοῦ τύπου «Ἑλλάδα ψόφα, νά ζήσουμε ἐμεῖς», συνθήματα ὑπογραφόμενα μέ τήν πεντάλφα τοῦ λεγομένου ἀναρχοαυτόνομου χώρου. (βλ. ἀνάλυση τοῦ Γιώργου Καραμπελιά στό περιοδικό Ἄρδην, τ. 100, σσ. 15-18, ὑπό τόν τίτλο «Viva la muerte» ἢ «νά πεθάνει ἡ Ἑλλάδα γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς»)

Σύμφωνα μέ τόν Γ. Καραμπελιά (Ἄρδην, τ. 100, ἔνθ' ἄνωτ.), «Τόν Δεκέμβρη τοῦ 2008 ρίζωσε ἕνα φαινόμενο μετατροπῆς τοῦ διάχυτου ἀτομικισμοῦ τῆς νεολαίας σέ πολιτικό μηδενισμό». «Ἦταν μία ἀτομικιστική ψευδο-“ἐξέγερση”, ὅπου θριάμβευσε ὁ ἀπόλυτος ἀνορθολογισμός τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος χωρίς ὑποχρεώσεις, ἐνῶ εἶχε ἐξαφανισθεῖ κάθε συλλογική ταυτότητα». Εἶχε ἐξαφανισθεῖ, δηλαδή, ἡ αἴσθηση τοῦ κοινοπικοῦ πνεύματος (τό «Ἐμεῖς» τοῦ Μακρυγιάννη), πού ἄρδευε πάντοτε τήν παράδοσή μας.

Καί νά παρατηρήσουμε ἐδῶ ὅτι, γενικότερα ἡ βία στίς σύγχρονες δυτικές κοινωνίες εἶναι βία ἀνορθολογική καί ἀτομικιστική.

5. Παιδοκολακεία

Τό κεντρικό μήνυμα τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς εἶναι **ἡ αὐτοθέωση τοῦ ἀνθρώπου χωρίς Θεό**. Ὁ ἀνθρωπο-θεός εἶναι τό πρότυπο τοῦ «νέου ἀνθρώπου». Αὐτό σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν ὀρθόδοξη ἀγιοπατερική παράδοσή μας, ὅπου ὁ στόχος τοῦ ἀνθρώπου μέσα στήν ἐκκλησία εἶναι νά φθάσει στήν **κατά χάριν θέωση**, σέ κοινωνία ἀγάπης καί ὑπακοῆς μέ τόν μόνο ἅγιο ἀπό τήν φύση του τριαδικό Θεό.

Ὁ ἀντίχριστος στόχος τῆς αὐτοθέωσης ἔχει ἄμεση σχέση μέ τόν μαχητικό ἀντι-θεισμό καί ἀντι-χριστιανισμό, πού ἐκφράζει π.χ. ὁ Ρῶσσος μηδενιστής Νετσάγιεφ, στά χρόνια τοῦ Ντοστογιέφσκυ: «Δέν ὑπάρχει Θεός. ἼΑρα Θεός εἶμαι ἐγώ»! καί: «Ζήτω ἐγώ»!

Τά μηνύματα τῆς «νέας ἐκπαίδευσης» πρὸς αὐτόν τόν σκοπό (τῆς αὐτο-θέωσης) εἶναι πληθωρικά. Στόχος νά φουσκῶσει ὁ ἄνθρωπος καί εἰδικά ὁ νέος ἀπό ἐγωισμό. Στό πλαίσιο αὐτό, τοῦ ἐγωιστικοῦ φουσκώματος, σημαντικό ρόλο παίζει καί ἡ **παιδοκολακεία**, ἡ ὁποία καταστρέφει τά παιδιά. (βλ. ἄρθρο Σαράντου, Καργάκου, «Κηφηνεῖον Ἡ Ὁραία Ἑλλάς», Παρακαταθήκη, τ. 45, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2005, σσ. 11-13)

Πράγματι καλλιεργεῖται ἀπό τούς παιδοκόλακες στά παιδιά ἡ πεποίθηση ὅτι εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου. Οἱ νέοι προσομοιώνονται μέ ξεχωριστή κοινωνική τάξη (βλ. Πολονύ, σ. 104). Ὅλα θά πρέπει νά ὑποκλίνονται στήν «αὐτοῦ μεγαλειότητα, τό παιδί».

Δέν εἶναι τυχαῖο τό μήνυμα πού περνáει «φείγ βολάν» τῆς Antifa (τῶν λεγομένων ἀναρχοαυτόνομων) στήν Ἀθήνα: «6 χρόνια μετά... γονεῖς, Ὑποκλιθεῖτε στό μεγαλεῖο τῶν παιδιῶν σας…» (Ἄπὸ τό περιοδ. Ἄρδην τ. 100, σ. 18). Γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία «οἱ νεώτεροι κάνουν κουμάντο στους μεγαλύτερους» (Καραμπελιάς, ἔνθ' ἄνωτ.).

Αὐτό εἶναι τό φυσικό ἐπακόλουθο «μιάς γενικευμένης καί μεθοδικῆς καταστροφῆς ἀξίῶν καί προτύπων σέ μία κοινωνία παιδοκεντρική, πού ἀνέτρεφε τούς νέους της ὡς περιοῦσια γενιά χωρίς ὑποχρεώσεις ἀλλά μόνο μέ δικαιώματα» (Καραμπελιάς, ἔνθ' ἄνωτ.)

Αὐτά πού λέμε τώρα συνδέονται μέ κάποιες κυρίαρχες γραμμές τοῦ «νέου σχολείου», στή γραμμῆ τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ἔτσι κέντρο τοῦ σχολείου καί τῆς μαθησιακῆς διαδικασίας θεωρεῖται ὁ μαθητής (**μαθητοκεντρικό σχολεῖο**). Δόγμα τῶν «μοντέρνων» δασκάλων εἶναι: «Ἐχουμε νά μάθουμε ἀπό τούς μαθητές ὅσα καί ἐκεῖνοι ἀπό ἐμᾶς» (Πολονύ, σ. 216).

Ἔτσι ὁ δάσκαλος ἀντικαθίσταται ἀπό τόν λεγόμενο «ἐμψυχωτή». Ἀποτέλεσμα: ἡ ἐξίσωση πρὸς τά κάτω!

Στή Γαλλία πρότυπο γλώσσας γιά τό σχολεῖο εἶναι ἡ γλώσσα τῶν ὑποβαθμισμένων παρισινῶν προαστείων.

Ἐπίσης: Δόγμα στή Γαλλία ἀπό τῆ δεκαετία τοῦ '70: «Καθηγητές, οἱ μαθητές σας δέν καταλαβαίνουν ὅταν μιλάτε στή δική σας γλώσσα. Προσαρμοσεῖτε στή δική τους» (Πολονύ, σ. 181)

Ἐδῶ βέβαια δέν ἔχουμε τῆ σωστή παιδαγωγικά ἀρχή νά μιλήσει ὁ δάσκαλος στό ἐπίπεδο τοῦ μαθητῆ. Ἐδῶ κατεβαίνει ὁ δάσκαλος, ὄχι γιά νά ἀνεβάσει τόν μαθητῆ, ἀλλά γιά νά μείνει μαζί του χαμηλά.

Μιλήσαμε γιά τό φούσκωμα τοῦ ἐγωισμοῦ, πού περνᾷ ὡς μήνυμα ἀπὸ τῆ «νέα ἐκπαίδευση». Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι αὐτό (ἡ προβολή τοῦ ἐγῶ) εἶναι μία ἀπό τίς συνέπειες τοῦ λεγομένου **«ἐπικοινωνιακοῦ μοντέλου**», τό ὁποῖο κυριαρχεῖ στίς

ήμέρες μας καί στά σχολικά προγράμματα. (Πολονύ, σ. 188). Σύμφωνα μέ τόν Regis Debray «Η έπικοινωνία [ή κυριαρχία, δηλαδή τοῦ έπικοινωνιακοῦ μοντέλου] άποτελεῖ άρνηση καί καταστροφή τῆς μετάδοσης [δηλ. τῆς άληθινῆς παιδείας]. Η έπικοινωνία, συνεχίζει ὁ Debray, μιλά κυρίως στό συναίσθημα καί “εἶναι ὁ θάνατος τῆς σκέψης»». (Πολονύ, σσ. 192, 194).

Τελικῶς ἔχουμε μιά τυραννία, πού έπιβάλλει ἡ κυριαρχία τοῦ έπικοινωνιακοῦ μοντέλου.

6. Άνθρωποι χωρίς σθένος

Η «νέα εκπαίδευση» στοχεύει στή «διαμόρφωση **εὐπροσάρμοστων στίς ανάγκες τῆς αγοράς χαρακτήρων**» (βλ. σπουδαῖο βιβλίο Δάφνης Βαρβιτσιώτη, Νέα Ἐποχή. Ἐξέλιξη ἢ χειραγώγηση;, ἐκδ. Σταμούλη, Ἀθήνα 2004, σ. 300).

Θέλουν νά διαμορφώσουν άνθρωπούς «προσαρμοστικούς», «εὐέλικτους» καί «άντικαταστάσιμους». Ἔτσι θά ἔχουμε τόν «εὐπροσάρμοστο» ἐνήλικο, ὁ ὁποῖος μέσω καί τῆς «διά βίου μάθησης» θά «προσαρμόζεται» συνεχῶς καί δέν θά ἀντιδρᾶ σέ ἐπώδυνα ἐργασιακά μέτρα, στέρψη δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν, άτομικῶν δικαιωμάτων κ.ο.κ.

Η «νέα εκπαίδευση» θέλει νά φτιάξει **ἀνθρώπους χωρίς σθένος (πολλῶ μᾶλλον χωρίς πνευματικό σθένος)**, χωρίς ἀνδρισμό, χωρίς «τσαγανό», γιά νά δέχονται ἀδιαμαρτύρητα τή στέρψη τῶν ἐλευθεριῶν καί ἐν τέλει τῆς ἐλευθερίας τους.

Καθώς ἡ διαφήμιση παιζει τεράστιο ρόλο στήν ἀφομοίωση τῶν ἐπιθυμητῶν κοινωνικῶν προτύπων, δεῖτε τό προβαλλόμενο πρότυπο τοῦ νέου ἄνδρα σῆμερα. Ἐκφράζεται ἀπό τό pyjama boy. Πρόκειται γιά ἓνα νέο ἀγόρι μέ ἀπροσδιόριστα μεταξύ ἀρσενικοῦ καί θηλυκοῦ χαρακτηριστικά, πού καθισμένο μέ πυτζάμες στόν καναπέ κρατᾶ μιά κούπα καφέ. Εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς νωθρότητας καί τῆς παθητικότητας.

7. Προώθηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας

Ἄλλά, ἄς περάσουμε καί στήν **ὁμοφυλοφιλική «ἀτζέντα**», ἡ ὁποία ἔχει μιά ἀπό τίς πρῶτες θέσεις στίς προτεραιότητες τίς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ὅπως ἐδήλωσε τό 2014 ὁ ἴδιος ὁ Ἀμερικανός Ἀντιπρόεδρος Τζό Μπαίντεν, ἐβραϊκῆς καταγωγῆς.

Τά παιδιά πρέπει νά υἰοθετήσουν τή διαστροφική ἄποψη ὅτι τό φύλο ἐπιλέγεται (ἐννοεῖται μετά τή γέννηση).

Θυμηθεῖτε τίς «παρελάσεις ὁμοφυλοφιλικῆς ὑπερηφάνειας» πού προωθοῦνται παγκοσμίως μέ σπόνσορες τίς κορυφαῖες πρεσβεῖες τῶν χωρῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου, μέ πρῶτες-πρῶτες τίς Η.Π.Α.

Στό πλαίσιο τῆς **πολιτικῆς ὀρθότητας**, αὐτοῦ τοῦ νέου φασισμού, δέν θά πρέπει κανεῖς νά εἶναι «ὁμοφοβικός».

«Ὅμοφοβία», σύμφωνα μέ τούς νεοταξίτες ἱνστρούχτορες εἶναι μιά νοσηρή, μιά ψυχοπαθολογική συμπεριφορά ἀρνητισμοῦ καί δυσανεξίας ἀπέναντι στή «διαφορετική» σεξουαλική ἐπιλογή. Ὅποτε τά πράγματα ἀνπιστρέφονται.

Δέν εἶναι οἱ ὁμοφύλοφιλοι, πού θά πρέπει νά αἰσθάνονται ἄσχημα καί ἐνδεχομένως νά κρύβουν τήν παρέκκλιση τους, ἀλλά καλλιεργοῦνται αἰσθήματα ἐνοχῆς στούς φυσιολογικούς ἀνθρώπους, γιατί δῆθεν καταπιέζονται οἱ ὁμοφύλοφιλοι, καί ἐν

τέλει καλλιεργοῦνται στούς φυσιολογικούς αἰσθήματα ἐνοχῆς, ἐπειδῆ δέν εἶναι καί αὐτοῖ ὁμοφύλοφιλοι!

Τό προβαλλόμενο πρότυπο ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἀμφισεξουαλισμός (ὁ ἀνδρόγυνος ἄνθρωπος). Θυμηθεῖτε τήν Κονσῖτα, πού τῆς δῶσανε προτέρεισι τό βραβεῖο τραγουδιοῦ στή Γιουρβίζιον.

Σημειωτέον ὅτι στόν ἐβραϊκό μυστικισμό, τήν καμπάλα, τό θέμα τοῦ ἐρμαφρόδιτου ἢ ἀνδρόγυνου ἀνθρώπου (σέ ἓνα πρόσωπο) εἶναι μεγάλης σημασίας.

8. «Καταπολέμηση τοῦ ρατσισμοῦ»

Ὁ κατάλογος τῶν κατασκευασμένων ἀπό τῆ Νέα Τάξη «φοβιῶν» εἶναι ἀρκετά πλούσιος. Ὅμως οἱ πιό ἐπικίνδυνες «φοβίες» ἀπέναντι στό «διαφορετικό» εἶναι –κατ’ αὐτούς– **ἡ ὁμοφοβία, ἡ ἰσλαμοφοβία** καί ἡ φοβία ἀπέναντι στό ἔθνικα διαφορετικό, ἡ ὁποία, αὐτή ἡ τελευταία, βαφτίζεται **«ρατσισμός»**.

Θά πρέπει νά ξέρομε ὅτι ἡ Νέα Τάξη ἔχει καί τή δική της γλῶσσα, τῆ «νέα γλῶσσα». Τά ἔχει πεῖ ὅλα αὐτά ὁ Τζώρτζ Ὅργουελ στό γνωστό του βιβλίο «1984», τό ὁποῖο ἔγινε καί ταινία· σᾶς συνιστῶ νά τῆ δεῖτε (ὑπάρχει σέ ἀντι-νεοταξικά blogs).

Στή νέα γλῶσσα λοιπόν ἀλλάζει ἡ τρέχουσα σημασία τῶν λέξεων. Ἔτσι «καταπολέμηση τοῦ ρατσισμοῦ» (ἓνας ἀπό τούς κύριους στόχους τῆς σύγχρονης προπαγάνδας καί τοῦ «νέου σχολείου») εἶναι ἡ ἀπενεργοποίηση τῶν ὑγιῶν ἀντανაკλαστικῶν προστασίας τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς πνευματικῆς, ἱστορικῆς, φυλετικῆς καί βιολογικῆς συνέχειας καί αὐτοσυντήρησής του, πού ἔχει ὁ ἴλληνας καί γενικῶς ὁ δυτικός ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶναι καί ὁ στόχος ὅλης αὐτῆς τῆς πολυ-πολιτισμικῆς κλπ. προπαγάνδας.

Ἡ νοσηρή φαντασία τῶν προωθητῶν τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί κάθε ἄλλης ἀνωμαλίας (α στερητικό καί ὁμαλός) ἔφθασε στό σημεῖο νά ὀργανώσουν τό 2014, ἐπίσημα καί μέ κάλυψη τῆς διεύθυνσης πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στήν Ἀθήνα, ἡμερίδα γιά παιδιά Δημοτικοῦ, γιά νά ἐνημερωθοῦν ὥστε νά μῆ γίνουν ὁμοφοβικά!

Ὅ,τι ἰσχύει γιά τήν «καταπολέμηση τῆς ὁμοφοβίας», ἰσχύει καί γιά τήν «καταπολέμηση τοῦ ρατσισμοῦ».

Ἐν τέλει, ὅποιος ἀγαπᾶ τά πολυτίμητα τζιβαίρικα (στρατηγός Μακρυγιάννης) τῆς παραδόσεώς του, θά πρέπει νά αἰσθάνεται ἔνοχος, γιατί αὐτό εἶναι «ρατσισμός»!

Θά ἔχετε ἴσως ὕπ’ ὄψιν σας τά προγράμματα **«ἐκπαίδευσης στή διαφορετικότητα καί στήν ἀνεκτικότητα**», τά ὁποῖα ἐφαρμόζουν καί ἄλλα ὑπουργεῖα (ὄχι μόνον τό Παιδείας, ἀλλά καί τό Νέας Γενιάς, Ἀθλητισμοῦ κ.ἄ.). Π.χ. τό νά κάνει ἓνας χριστιανός ποδοσφαιριστής τόν σταυρό του στό γήπεδο ἀπαγορεύεται καί ἐπίσυρει ποινές· εἶναι «ρατσισμός» κατὰ τήν νεοταξική ὀρολογία. Ἐάν ὄμως ἓνας μουσουλμάνος ἐξωτερικεύσει τήν πίστη του στό γήπεδο, δέν θά τοῦ ποῦν τίποτε. Καί ἀκόμη: Οἱ μουσουλμάνοι μποροῦν π.χ. νά αὐτομαστιγώνονται στούς δρόμους τοῦ Πειραιᾶ, γιατί ἔτσι ἐκφράζουν τή θρησκευτικότητά τους. Αὐτό εἶναι πολυπολιτισμικότητα. **Τό νά κάνεις τόν σταυρό σου ἢ καί τό νά φορᾶς σταυρό εἶναι «ρατσισμός»!**

Εἶναι ἐκφραστικό ἓνα σκίτσο: Ἴσως τό ἔχετε δεῖ. Ἕνα μαυράκι λέγει σ’ ἓνα συνομήλικό του λευκό παιδάκι «Εἶμαι περήφανος πού εἶμαι μαῦρος». Ὁ ἄλλος ἀπαντᾶ: «Αὐτό εἶναι ὑπέροχο».

Καί ἀπό κάτω: Λέγει ὁ μικρός λευκός: «Καί ἐγώ εἶμαι περήφανος γιά τήν καταγωγή μου» Καί τό μαυράκι τόν «καρφώνει»: «Εἶσαι ρατσιστής»!

Ἡ Νέα Τάξη μέ τήν ἐπικόλληση ἐπκέτας –«ρετινιάς», σάν κι αὐτή τοῦ «ρατσιοστῆ», ἐπιδιῶκει νά ἀπομονώσει ὄσους γίνονται ἐνοχλητικοί.

9. Ἐθνομηδενισμός

Καί ἔτσι ἤρθαμε καί στόν ἐθνομηδενισμό, ἓνα ρεῦμα κυρίαρχο, δυστυχῶς, στούς χώρους τῆς «διανόησης», πού δηλητηριάζει κυρίως τίς ψυχές τῶν παιδιῶν μας, ὅταν διοχετεύεται ὡς μήνυμα ἀπό τά σχολικά ἐγχειρίδια, τά ὁποῖα τότε γίνονται πραγματικά φονικά ἐγχειρίδια (μαχαίρια), πού σφάζουν.

Μάλιστα ἡ ἀλληλοὑποστηριζόμενη κάστα τῶν ἐθνομηδενιστῶν– ἀποδομητῶν ἔχει πιάσει στήν πατρίδα μας ἀλλά καί γενικότερα στόν δυτικό κόσμο ὅλα τά «πόστα», στά Πανεπιστήμια κυρίως καί στά «Πανεπιστημιακά Ἴνστιτοῦτα Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς», τά ὁποῖα ἡ Πολονύ χαρακτηρίζει «γκουλάγκ τῆς γνώσης» (Πολονύ, σ. 229).

Ξέρετε τά σταλινικά γκουλάγκ, γιά τά ὁποῖα ἔγραψε ὁ νομπελίστας Ἀλέξανδρος Σολζενίτσου.

Ὁ στόχος τους εἶναι **νά ξαναγράψουν τήν ἱστορία** μέ τρόπο πού συμφέρει στά ἀφεντικά τους. Βαρειά ἡ ἔκφραση ἀλλά ἀληθινή. Οἱ νπρεκτίβες ἔρχονται ἀπ’ ἔξω ἀλλά καί οἱ δικοί μας πολλές φορές ἀποδεικνύονται βασιλικότεροι τοῦ βασιλέως.

Τό κόμπλεξ και τό μίσος τῶν ἔθνομηδενιστῶν ἀπέναντι στήν ἱστορική ἀλήθεια εἶναι τέτοιο, ὥστε φθάνει ὁ Dominique Borne, ἐγκέφαλος τῶν νέων (ἐδῶ και 20 περίπου χρόνια) σχολικῶν προγραμμάτων, στή Γαλλία, νά δηλώνει στό περιοδικό «Le Debat» τό 2000, ὅτι «πρέπει νά καταρρίψουμε τό μύθο τῆς ἱστορικής συνέχειας» (Πολονού, σ. 146).

Αὐτό πού θέλουν νά κάνουν εἶναι **νά σκοτώσουν τήν ἐθνική συλλογική ἱστορική μνήμη**. Στόχος τους εἶναι ἡ γενοκτονία τῆς μνήμης, ὅπως εὐστοχα χαρακτηρίσθηκε.

Τό μίσος τους –πραγματικό μίσος– γιά τήν Ἱστορία, τίς ρίζες, τό παρελθόν βρίσκει πρόσφορο ἔδαφος νά ἀναπτυχθεῖ τροφοδοτούμενο ἀπό τόν μεγάλο θαυμασμό πού τρέφει τό πνεῦμα τοῦ Διαφωτισμοῦ (Μοντερνισμοῦ ἢ Νεωτερικότητας) γιά τό καινούργιο και τήν ἀποστροφή του πρὸς τό παλιό. Ἡ «πρόοδος» εἶναι ἡ ἀγαπημένη «θεά» τοῦ Μοντερνισμοῦ, καθώς ὃ,τι νεώτερο θεωρεῖται καλύτερο, ἀποτελεσματικότερο κ.ο.κ. σέ σχέση μέ τό παλαιότερο.

Σᾶς θυμίζω και τό σύνθημα «Νά τελειώνουμε μέ τό παλιό». Κεντρικό πολιτικό σύνθημα και τῶν τελευταίων μηνῶν ἀπό τά κόμματα τοῦ λεγομένου συνταγματικοῦ τόξου.

10. Στόχος ἡ κατάργηση νοῦ και λογικῆς

Στή μάχη γιά νά δημιουργηθεῖ ὁ «νέος ἄνθρωπος», ὁ ἄνθρωπος πού θά ἔχει ἀπενεργοποιημένη τῆ σκέψη και τήν κρίση (αὐτό κάνουν και οἱ νέες αἱρέσεις ἢ σέκτες), **ἐκτός ἀπό τήν Ἱστορία βομβαρδίζεται και ἡ λογική** (τό ἔλλογο στοιχεῖο στόν ἄνθρωπο).

Ἔτσι προωθοῦνται στήν ἐκπαίδευση ἡ «πλάγια σκέψη», ἡ «σκέψη χαμηλῶν πιθανοτήτων» (ἔχουν και ἐπιστημονικοφανῆ ὀνόματα), ἡ συναισθηματική νοημοσύνη (πού εἶναι πολύ τῆς μόδας), ἡ ἐκπαίδευση στόν «Νοῦ τῆς Νύκτας» κ.ἄ. (βλ.

Δάφνης Βαρβιτσιώτη, «Νέα Ἐποχή. Ἐξέλιξη ἢ Χειραγώγηση;», ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 297, 301, 252 κ.ἄ.

Οἱ ἐπιχειρήσεις αὐτές «κατεδάφισης» τῆς λογικῆς και τῆς Ἱστορίας συνδυάζονται μέ τήν **ἐπιχείρηση ἐναντίον τῆς γλώσσας**, πού ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν γλωσσική ἀνεπάρκεια τῶν μαθητῶν, πού και αὐτό δέν εἶναι «ἀτύχημα», ἀλλά ἐγκλημα ἐκ προμελέτης.

Γιά τό θλιβερό ἐπίπεδο τῆς γλώσσας τῶν νέων παιδιῶν σήμερα στήν Ἑλλάδα και στή Δύση εὐθύνονται ἐκτός τῶν ἄλλων και δύο συνειδητές ἐπιλογές τοῦ νέου σχολείου, πού εἶναι: α) Ἡ προτεραιότητα στήν προφορική και ὄχι στή γραπτή γλώσσα και β) Τό γεγονός ὅτι δέν γίνεται συστηματική διδασκαλία τῆς Γραμματικῆς και τοῦ Συντακτικοῦ.

11. Ὑπουλη εἰσαγωγή τῆς γιόγκα στά σχολεῖα

Γιά νά ἀπενεργοποιηθεῖ και καταργηθεῖ ἡ προσωπική κρίση και σκέψη (δῶρο τοῦ Θεοῦ και αὐτή) χρησιμοποιεῖται και ὁ διαλογισμός (meditation), πού εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένος μέ τήν Ἰνδουιστική γιόγκα (yoga).

Γιά νά μὴν ὑπάρξουν ὄμως ἀνιδράσεις, εἰσάγεται **ὕπουλα** μέ τῆ μορφή **τεχνικῶν χαλάρωσης** γιά τήν μείωση και ἀποβολή –ὅπως λένε– τοῦ ἄγχους τῶν μαθητῶν και «γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς μαθητικῆς παραβατικότητας και ἐπιθετικότητας».

Δηλαδή, ἀφοῦ πρῶτα ἔκαναν παιδιὰ θηρία και ἐπαναστάτες – μηδενιστές, μετά πᾶνε νά διορθώσουν τάχα τό πρόβλημα, πού οἱ ἴδιοι δημιούργησαν. Ἄλλά τό «φάρμακο», πού προτείνουν γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς ἀρρώστιας, μπορεῖ νά θεραπεύσει π.χ. τήν πνευματική γρίππη ἀλλά προξενεῖ πνευματικό καρκίνο, διότι καρκίνος εἶναι ἡ κατάργηση τοῦ νοῦ, τοῦ ἐλ-λόγου στοιχείου τῆς ψυχῆς και τῆς κριτικῆς ἱκανότητας.

Οἱ τεχνικές τῆς γιόγκα και τοῦ διαλογισμοῦ (meditation) δέν εἶναι τεχνικές διεύρυνσης τοῦ νοῦ, ὅπως διαφημίζονται, ἀλλά **τεχνικές ἐπικοινωνίας μέ τά πεπτωκότα πνεύματα** (δαίμονες) και **τεχνικές κατάργησης τοῦ νοῦ**. Ἔτσι κατασκευάζονται ἄνθρωποι ρομπότ μέ ὑποταγμένες συνειδήσεις. Αὐτό κυρίως γίνεται στίς λεγόμενες σέκτες, δηλ. στίς σύγχρονες αἱρέσεις.

Ὁ στόχος αὐτῶν πού κατασκευάζουν τῆ «γενιά τῆς ἀδιαφορίας» εἶναι νά πιάσουν τό παιδί **ἀπό τήν πιά τρυφερή ἡλικία**, ἥδη ἀπό τόν βρεφονηπιακό σταθμό. Στόχος τους εἶναι τό ἀποκρυφιστικό σχολεῖο. Πρέπει νά εἴμαστε «πονηρμενοί» ἀπέναντι στίς προσπάθειες πού κάνει ὁ Big Brother νά μᾶς ἀρπάξει τά παιδιὰ.

Ἔλοι οἱ ὀλοκληρωτισμοί (ἥδη ἀπό τήν «Πολιτεία» τοῦ Πλάτωνος) ἤθελαν νά ἔχει τό κράτος και ὄχι οἱ γονεῖς τόν πρῶτο και τελευταῖο λόγο στήν ἀγωγή τῶν παιδιῶν.

Τό «ὀλοήμερο σχολεῖο» θά μποροῦσε νά μὴν εἶναι τόσο ἄθῶο.

Κοντά σέ ὅσα προαναφέρθησαν θά πρέπει νά συνυπολογίσουμε μιά σειρά ἀπό **νοσηρές τάσεις και συμπεριφορές μέσα στήν κοινωνία**, οἱ ὁποῖες διευκολύνουν τήν πύκνωση τῶν τάξεων τῆς «γενιᾶς τῆς ἀδιαφορίας».

Τέτοιες εἶναι:

12. Εὐδαιμονισμός – ἠδονισμός.

13. Λατρεία τοῦ Ἐγώ.

«Αγάπα τόν ἑαυτό σου» ἢ «Νά ἀγαπιέστε» εἶναι τό μήνυμα πού περνᾶ. Λέγοντας «νά ἀγαπιέστε», δέν ἐννοοῦν νά ἀγαπᾶ ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ἀλλά νά ἀγαπᾶ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του! Εὐστοχα παρατηρήθηκε ὅτι ἔχουμε ἥδη ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν ἐποχῆ τοῦ μοντερνισμοῦ και μεταμοντερνισμοῦ και **βρισκόμαστε στήν ἐποχῆ τοῦ ναρκισσισμοῦ**.

14. Φυγοπονία.

Ὁ πολιτισμός μας εἶναι ὁ «πολιτισμός» τῆς ἐλάχιστης δυνατῆς προσπάθειας γιά τό μέγιστο θετικό ἀποτέλεσμα. Ὅλα θέλουμε νά γίνονται εὐκόλα, γρήγορα, χωρίς κόπο.

Θυμᾶστε τήν παλιά διαφήμιση «Ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε»; Αὐτά εἶναι στόν ἀντίποδα τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος, πού ἐκφράζεται μέ τό «δῶσε αἷμα και λάβε πνεῦμα».

Ἄλλά και οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ἔχουν πεῖ ὅτι «Τά καλά κόποις κτῶνται».

Ἄλλα μηνύματα, πού συντελοῦν στό νά παραχθεῖ ὡς ἀποτέλεσμα ἡ γενιά τῆς ἀδιαφορίας, ἡ κουτσουρεμένη πνευματικά, πού –ἄν δέν βοηθηθεῖ– πηγαίνει εὐκόλα ἀπό τήν ἀδιαφορία και τό «μπούχτισμα» ἀπό κάθε τι και γιά κάθε τι, στόν μηδενισμό τῆς καταστροφῆς, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ μίσους γιά ὄλους και γιά ὅλα:

15. Δεῖτε τό διαφορετικό χωρίς προκατάληψη, ἀκόμη κι ἂν αὐτό εἶναι ὁ διάβολος. Ἔτσι ἔχουμε τό **«sympathy for the devil»** ἢ: Ὁ ἐωσφόρος εἶναι ὁ «ἀδικημένος θεός» (Εἶναι κι αὐτό ἕνα εἶδος διαφορετικότητας) ἢ: Ἐξοικειωθεῖτε μέ τήν «ἄλλη πλευρά» (π.χ. «Ἐπεπροσωπική Ψυχολογία» τοῦ Abraam Maslow) ἢ: Ἐξοικειωθεῖτε μέ τήν «θεά» Κάλι τοῦ Ἰνδουισμοῦ κ.ἄ..

16. Πνεῦμα κακῶς ἐννοούμενης ἀνοχῆς.

Ὅλα τά παραπάνω ἄς συνδυαστοῦν και μέ τό κυρίαρχο στίς ἡμέρες μας, πνεῦμα τῆς κακῶς ἐννοούμενης ἀνοχῆς, ὡς συνέπεια ἀποδοχῆς τῆς «διαφορετικότητας». Αὐτό τό πνεῦμα συνδέεται ὡς αἰτία ἢ ἀποτέλεσμα μέ μιά ἐλαστική συνείδηση τοῦ «ἔλα μωρέ τώρα, τί σέ πειράζει; Μὴ γίνεσαι ὑπερβολικός», και: «ἐγώ θά βγάλω τό φιδι ἀπό τήν τρύπα;»

17. Ρόλο στή μεγάλη ζηριά, πού ξγινε, έχει παίξει καί ή **πολιτικοποίηση– κομματικοποίηση τῶν μαθητῶν**, στήν όποία ώθήθηκαν μετά τή μεταπολίτευση τοῦ 1974. Όμως τά τελευταῖα χρόνια καί τό ύγιές ενδιαφέρον γιά τά κοινά ἔχει χαθεῖ, ἀφοῦ ἔδωσε τή θέση του στόν ἀμοραλισμό καί τή διαφθορά καί ἀπό ἐκεῖ στόν μηδενισμό τῆς καταστροφῆς, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε («Ἑλλάδα, ψόφα, γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς»!)

18. Ρόλος τῆς «Νέας Ἀριστερᾶς»

Σ' αὐτή τήν καταστροφική πορεία κατεδάφισης μετά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο τεράστιο ρόλο διεδραμάτισε ή λεγομένη Σχολή τῆς Φραγκφούρτης, ή λεγομένη «Νέα Ἀριστερά» (Ἔριχ Φρόμ, Μαρκοῦζε, Ἀντόρνο κ.ἄ., ὅλοι «κατά σύμπτωσιν» ἐβραϊκῆς καταγωγῆς)

• Τά Ἀποτελέσματα

Τά ἀποτελέσματα ὅλης αὐτῆς τῆς συνδυασμένης ἐπιχείρησης κατεδάφισης ἤδη φάνηκαν, νομίζω.

Τά συνοψίζει σέ ἐπίπεδο σχολείου ή Νατάσα Πολονού, λέγοντας ὅτι «ή ἀναγωγή τῆς ἀποχαύνωσης σέ παιδαγωγική μέθοδο» (Πολονού, σ. 119) καί ή κρίση μετάδοσης τοῦ σχολείου σημαίνει ὅτι τελικά οἱ μαθητές δέν μαθαίνουν.

Σημαίνει ὅτι «Οἱ νέοι τελειώνουν τίς σπουδές τους χωρῖς νά ἔχουν βάσεις», «Τό σχολεῖο κατασκευάζει γενιές ἀναλφαβῆτων, πού δέν ἔχουν καμμία πιθανότητα πρόσβασης σέ καλύτερες βιωτικές συνθήκες». Ἀφήνουμε τό ὅτι βγάζει τό σχολεῖο «ξύλα ἀπελέκητα» δηλ. ἀμόρφωτους ἀνθρώπους.

Καί ἀκόμη καί κυρίως «Παράγουμε μέ τή σέσουλα ὑποταγμένα μυαλά».

Ἔτσι ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ρήξης μετάδοσης τῆς γνώσης (ἄχι τῆς «ξερῆς») ἀπό γενιά σέ γενιά διαπιστώνουμε τήν μεγάλη **ἀποσύνδεση** (διάσταση) **τῆς σημερινῆς γενιάς κάτω τῶν 25 ἐτῶν ἀπό τίς προηγούμενες**. Ὑπόψιν ὅτι ή Πολονού τά γράφει αὐτά πρῖν ἀπό 10 χρόνια. Τί θά ἔλεγε ἄραγε σήμερα;

Παρ' ὅλα αὐτά, ἔχουμε διατήρηση τοῦ μύθου μιάς νεολαίας ἀνοιχτόμυαλης καί καλλιεργημένης, ἀκόμη καί ὅταν δυσκολεύεται «λιγάκι» στή γραφή καί τήν ἀνάγνωση (!).

Ὁ γνωστός ἄξιος δάσκαλος Δημήτρης Νατσιός κάνει σύνδεση αὐτῆς τῆς (σκοπίμης) ἀποτυχίας τοῦ γαλλικοῦ (καί ὄχι μόνο) σχολείου μέ τήν παραγωγή τεράτων (τρομοκρατῶν) στόν χῶρο τῆς Εὐρώπης σήμερα (βλ. σημαντικό ἄρθρο του, πού δημοσιεύσαμε στήν προηγούμενη Παρακαταθήκη).

Ἡμερομηνία

• Ἀντιμετώπιση

Καί πῶρα λοιπόν τί κάνουμε;

Ἀναφέρω πολύ σύντομα μερικά κατά τή γνώμη μου σημαντικά:

α. Νά ξαναθυμηθοῦμε ἔννοιες ὅπως:

σεβασμός, καθῆκον (ἄχι μόνο δικαιώματα) καί **ὑπομονή**.

Ἡμερομηνία

β. Ἡ ἐκπαίδευση (ή καλύτερα ή Παιδεία) ἀπό τή φύση της προϋποθέτει τήν **αὐθεντία, παράδοση, ἱεραρχία**.

Πολύ ὠραῖα περιγράφει τό πραγματικό σχολεῖο ὁ Σταῦρος Ζουμπουλάκης, ὁ ὁποῖος προλογίζει τό προαναφερθέν βιβλίο της Νατάσας Πολονού «Τά χαμένα παιδιά μας». Λέγει:

«Ἰδρυτική συνθήκη τοῦ σχολείου εἶναι ὅτι ὑπάρχει κάποιος πού γνωρίζει (ὁ δάσκαλος) καί κάποιος πού δέν γνωρίζει (ὁ μαθητής) καί ὅτι ὁ δεῦτερος προσέρχεται στόν πρῶτο γιά νά διδαχθεῖ καί νά μάθει. Ἡ σχέση δασκάλου καί μαθητῆ εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ἄνιση καί ἀσύμμετρη. Χωρῖς αὐτή τή συνθήκη σχολεῖο δέν ὑπάρχει. **Στό κέντρο του ἐπομένως δέν βρίσκεται τό παιδί, ἀλλά ή διδασκαλία**, ή διά τῆς διδασκαλίας μάθηση. Τί θά διδαχθεῖ ὁ μαθητής, ποιό θά εἶναι τό περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας, αὐτό δέν τό ὀρίζουν οἱ ἐπιθυμίες καί τά διαφέροντα τοῦ μαθητῆ ἀλλά ή παιδαγωγοῦσα Πολιτεία. Ὁ μαθητής λοιπόν πηγαίνει σχολεῖο, γιά νά διδαχθεῖ αὐτό πού ἄλλοι ἔχουν ὀρίσει καί ἀποφασίσει ὅτι πρέπει νά ἔχει μάθει, πρῖν «βγεῖ στή ζωή», σύμφωνα μέ τή σοφή ἑλληνική ἔκφραση. Ὁ μαθητής πηγαίνει σχολεῖο, γιά νά μάθει γράμματα, γιά νά μάθει δηλαδῆ συγκεκριμένα περιεχόμενα καί ὄχι γιά “νά μάθει νά μαθαίνει”, ὅπως λέει ἕνα τρέχον εὐφυολόγημα, τό ὁποῖο εἶναι μιά πελῶρια ἀνοητολογία, γιά τόν ἀπλούστατο λόγο ὅτι μόνο μαθαίνοντας συγκεκριμένα περιεχόμενα μαθαίνει κανεῖς τελικά νά μαθαίνει. Ἡ περιβόητη κριτική ἱκανότητα, ή ἀνάπτυξη τῆς ὁποίας ἔχει ἀναχθεῖ σέ πρωταρχικό στόχο τῆς ἐκπαίδευσης, προϋποθέτει μαθητεία, σπουδῆ, κοπιαστική μελέτη. Τό σχολεῖο δέν εἶναι χῶρος ἐπικοινωνίας, ζωῆς, ἐξουδετέρωσης τῶν κοινωνικῶν ἀδικιῶν καί ταξικῶν ἀνισοτήτων καί ἄλλων «ῶραίων πραγμάτων», εἶναι κατ' ἀρχήν χῶρος διδασκαλίας καί μάθησης, εἶναι θεσμός μετάδοσης. **Τό σχολεῖο ὡς θεσμός μετάδοσης προϋποθέτει τήν παρουσία μέσα στή σχολική αἴθουσα ἑνός δασκάλου**, πού πιστεῦει βαθιά στήν παιδευτική ἀξία τοῦ μαθήματός του, τό περιεχόμενο τοῦ ὁποίου θέλει νά μεταδώσει στους μαθητές μαζί μέ τήν ἀγάπη του γιά αὐτό, ἑνός δασκάλου, πού θεωρεῖ ἀδιανόητο ἕναν κόσμο ἀπό τόν ὁποῖο θά ἀπουσιάζει, ὄ,τι ἐκεῖνος γνωρίζει καί διδάσκει. **Διαφορετικά δέν εἶναι δάσκαλος ἀλλά ἐμψυχωτής** (animateur) μῖς ὁμάδας ἀνηλίκων, θά δίνει στά παιδιά τόν λόγο, ὅπως ἐπίτάσσει ή σχολική δημοκρατία, ἀλλά ἐκεῖνα δέν θά ἔχουν πιά τί νά ποῦν, ἔξω ἀπό τηλεοπτικά στερεότυπα, τά ὁποῖα αὐτός πρέπει νά ἀκούσει μέ προσοχή καί σεβασμό, ἀφοῦ ὅλες οἱ γνώμες εἶναι ἰσότιμες.

“Ἐχει μεταδοκότητα” λέγαμε γιά τόν δάσκαλο, ὅταν θέλαμε νά τόν ἐπαιnéσουμε, ἔχει δηλαδῆ τήν ἱκανότητα νά μεταδίδει στους μαθητές αὐτό πού γνωρίζει, τά περιεχόμενα τοῦ μαθήματός του. Ἡ μεταδοτικότητα εἶναι μιά τέχνη πού τό θεμέλιό της βρίσκεται στή βαθιά γνώση τοῦ ἀντικειμένου. Σήμερα λένε πῶς εἶναι ἐπικοινωνιακός, ὅτι ἔχει ἐπικοινωνιακό χάρισμα καί ἄλλα παρόμοια. Μετάδοση καί ἐπικοινωνία: ή διαφορά ἀνάμεσά τους εἶναι τεράστια καί οἱ πολιτικές καί πολιτιστικές συνέπειες αὐτῆς τῆς διαφορᾶς κολοσσιαῖες».

Ἡμερομηνία

γ. Πρέπει νά φύγουμε ἀπό τήν ἀντίληψη ἑνός **«κόσμου μῖς χρήσης»** ἑνός κόσμου δηλαδῆ πού τόν χρησιμοποιοῦμε καί μετά τόν πετᾶμε.

Ἡμερομηνία

δ. Νά δημιουργήσουμε πάλι τήν **ἀσθηση ὅτι ἀνήκουμε σ' ἕναν κόσμο, ὅπου μοιραζόμαστε τίς ἴδιες ἀξίες καί τήν ἴδια κληρονομιά**. Σήμερα «αὐτό πού ἐνώνει τόν πληθυσμό εἶναι μία ἀνοχή ἀνάμικτη μέ ἀδιαφορία καί στηριγμένη στό σύμβολο τῆς πίστεως τῆς ἐποχῆς μας: “Εἶναι ἐπιλογή μου”». (Πολονού, σ. 115).

Ἡμερομηνία

ε. **Νά ξαναλειτουργήσει τό Κρυφό Σχολεῖο**. Οἱ δάσκαλοι καί καθηγητές, πού ἀγαποῦν τά παιδιά, νά βάλουν στήν ἄκρη τά «Βιβλία γλώσσας», πού κατήντησαν κατά τήν εὐστοχη παρατήρηση τοῦ Δημήτρη Νατσιοῦ περιοδικά ποικίλης ὕλης καί συνταγές μαγειρικῆς, καί νά δώσουν στά παιδιά Χριστό καί Ἑλλάδα, χρησιμοποιώντας ἄλλα διδακτικά βιβλία, πού ἔχουν ἀποσυρθεῖ ἀπό τούς ἀποδομητές Νεοταξίτες.

Ἡμερομηνία

στ. Νά δοθεῖ τό βάρος τῆς ἀγωγῆς στήν **Οἰκογένεια** καί στήν **Ἐκκλησία** (ἀφοῦ τό σχολεῖο εἶναι τό κύριο μέσο τῆς πνευματικῆς γενοκτονίας τῶν παιδιῶν μας). ζ. Νά δουλέψι κυρίως τό Παράδειγμα. η. Περισσότερο νά μιλοῦμε στόν Θεό γιά τά παιδιά καί ὄχι στά παιδιά γιά τόν Θεό καί μάλιστα χωρίς παράδειγμα.

• Ἐπίλογος

Καί γιά νά κλείσουμε, ὅπως ἀρχίσαμε, μέ τόν ἅγιο Παῖσιο τόν Ἄγιορείτη.

Νά τί γράφει γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς ἀδιαφορίας (καί τοῦ μηδενισμοῦ, θά προσθέταμε): «Ἡ ἀδιαφορία γιά τόν Θεό φέρνει τήν ἀδιαφορία καί γιά ὅλα τά ἄλλα· φέρνει τήν ἀποσύνθεση. Ἡ πίστη στόν Θεό εἶναι μεγάλη ὑπόθεση. Λατρεύει ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό καί ὕστερα ἀγαπάει καί τούς γονεῖς του, τό σπίτι του, τούς συγγενεῖς του, τήν δουλειά του, τό χωριό του, τόν νομό του, τό κράτος του, τήν πατρίδα του. Ἐνας πού δέν ἀγαπάει τόν Θεό, τήν οἰκογένειά του, δέν ἀγαπάει τίποτε· καί φυσικά δέν ἀγαπάει οὔτε τήν πατρίδα του, γιατί καί ἡ πατρίδα εἶναι μιά μεγάλη οἰκογένεια. Θέλω νά πῶ, ὅλα ἀπό ἐκεῖ ξεκινᾶνε. Δέν πιστεύει ὁ ἄνθρωπος στόν Θεό, καί μετά οὔτε γονεῖς οὔτε οἰκογένεια οὔτε χωριό οὔτε πατρίδα ὑπολογίζει. Καί αὐτά εἶναι πού πᾶνε τώρα νά διαλύσουν, γι' αὐτό δημιουργοῦν μιά κατάσταση ρεμπελιό». (Λόγοι Β', σσ. 30-31)

Θά τοὺς ἀφήσουμε νά τό πετύχουν;

ΟΧΙ.

Σᾶς εὐχαριστῶ

Πηγή: «Περιοδικό Παρακαταθήκη τεύχος 104-105», [Τράπεζα Ἰδεῶν](#)